

Tieto perinteisten maanmittareiden kuolemista sukupuuttoon on ennenaikainen

Veijo Lievonon oli huolestunut viime *Maankäytössä* (4/2008) siitä, että TKK:sta valmistuvat perinteisen ammattiosaamisen hallitsevat diplomi-insinöörit ovat kuolemassa sukupuuttoon. Veijo tarkoittaa näillä perinteisillä ammattiosaajilla kiinteistötekniikkaa pää- tai sivuaineenaan opiskelleita diplomi-insinöörejä, jotka ovat päteviä Maanmittauslaitoksen toimitusinsinöörin ja kunnan kiinteistöinsinöörin tehtäviin. Veijon tietojen mukaan tällaisia insinöörejä valmistuu tulevaisuudessa vain pari kappaletta vuodessa. Onneksi tämä tieto on vanhentunut ja kuvaa tilannetta viime vuosikymmenen lopussa. Tuolloin todella näytti hetken siltä, että kiinteistötekniikan osaajat ovat kuoleva luonnonvara.

Vuonna 2008 maanmittaustieteiden laitokselta valmistui kiinteistötalousalan tutkinto-ohjelmasta yhteensä 25 diplomi-insinööriä. Heistä diplomityön teki kiinteistötalousalan ja -arvioinnista (prof. Viitanen) 11 teekkaria, kiinteistötekniikasta (prof. Vitikainen) 7, kiinteistöjohtamisesta (prof. Lindholm) 6 ja talousoikeudesta (prof. Ekroos) 1 teekkari. Eli kiinteistötekniikkaa pääaineenaan opiskelleita valmistuneista oli noin joka neljäs. Vielä lupaavammalta tilanne näyttää, kun katsotaan kiinteistötekniikkaa tällä hetkellä pää- tai sivuaineena opiskelevien teekkareiden lukumäärää. Viime syksynä kiinteistötekniikan opin-

not aloitti arviointitoimitukset I-kursilla peräti 23 opiskelijaa.

Kiinteistötekniikan opiskelijamäärien kasvu johtunee muun muassa siitä, että työnantajat ovat viime vuosina markkinoineet teekkareille näitä alan perinteisiä työtehtäviä. Samalla Maanmittauslaitos ja myös kunnat ovat ryhtyneet tarjoamaan teekkareille entistä paremmin harjoittelu- ja diplomityön tekopaikkoja sekä, mikä tärkeintä, palkanneet valmistuneita insinöörejä palvelukseensa aiempia vuosia enemmän. Ongelmaksi on muodostumassa se, että opiskelijat ovat kotoisin yhä enemmän vai etelän rintamailta, kun taas kuntien ja valtion työpaikat sijaitsevat ympäri Suomea. Tällöin kynnys lähteä töihin muualle Suomeen voi olla korkea, jos muita alan työpaikkoja on tarjolla Helsingin seuduillakin.

Veijo pohti kirjoituksessaan myös sitä, tarvitaanko maanmittausalalle ylempää amk-koulutusta, vai miten osaajien riittävyys turvataan. Maanmittausalan amk-insinöörien tarvetta kartoittanut työryhmä tarkasteli tätä samaa asiaa vuonna 2006. Työryhmän ei nähnyt tarpeelliseksi esittää maanmittausalalle ylempää amk-koulutuksen käynnistämistä, vaan katsoi, että nykyisillä koulutusvoilymeillä sille ei ole taloudellisia edellytyksiä eikä kysyntää. Sitä vastoin työryhmä näki hyväksi opintojen jatkoväyläksi sen, että

maanmittausalan amk-insinöörit voivat nykyisin hakea opiskelemaan Teknilliseen korkeakouluun maanmittaustieteiden laitokselle suoraan ns. toisen vaiheen opiskelijoiksi. Näiden tekniikan kandidaatista diplomi-insinööriksi valmistavien toisen vaiheen opintojen laajuus on 120 opintopistettä (noin 2 vuotta). Tämän lisäksi amk-insinöörit joutuvat suorittamaan 30 opintopisteen laajuiset siltaopinnot. Maanmittausalan amk-insinöörien pääsymahdollisuuksia korkeakouluun parantaa vielä se, että heillä on tässä 2. vaiheen haussa kiinteistötalousalan tutkinto-ohjelmaan oma hakukiintiönsä.

Veijon kaipaamaa reviiirirajat ylittävää yhteistyötä voimme tehdä tämän jatko-opintoväylän kehittämisessä esimerkiksi siinä, että suunnittelemme yhdessä ammattikorkeakoulujen kanssa yhteisiä kursseja, jotka kelpaavat toisaalta osaksi amk- ja DI-tutkintoa ja toisaalta amk-insinööreitä TKK:lla vaadittaviksi siltaopinnoiksi. Kokemus nimittäin on osoittanut, että amk-insinöörit ovat TKK:lla opiskellessaan motivoituneita ja osaavia opiskelijoita, joista valmistuu päteviä ammattiosaajia myös perinteisiin maanmittareiden työtehtäviin.

Arvo Vitikainen

XXI Pohjoismainen maanmittauskongressi

| 5.–7. elokuuta 2009 | Aalborg | Tanska |

<http://public.ida.dk/ddl/nl09/index.htm>

VIDEN OM
STEDET
STYRKER
KUNSKAP OM LÄGET GER STYRKA

